

licence st-li býti porušeno nějaké jeho subjektivní právo a nss musí stížnost v tomto směru zamítnouti jako neodůvodněnou, aniž měl příčinu zabývatí se podrobně jednotlivými námitkami v ní rozváděnými.

Č. 1864.

Státní úředníci: Úmrtního kvartálu po státním úředníku nelze se domáhati podle § 65, 4. odst. služ. pragm., jsou-li tu oprávnění percipienti podle 1., 2. nebo 3. odst. téhož paragrafu.

(Nález ze dne 19. ledna 1923 č. 767.)

Věc: Aurelie Cs. ve V. R. proti ministerstvu financí v Praze stran úmrtného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka domáhala se v administrativním řízení, aby jí bylo přiznáno úmrtné za revidenta důchodkové kontroly Frant. H., jenž 11. února 1922 zemřel jako vdovec, a nárok svůj odůvodňovala tím, že byla s nebožtíkem zasnoubena, že mu vedla domácnost a ho ošetřovala, a že také z části zaplatila a z části je dlužna výlohy spojené s jeho nemocí a pohřbem. Úřad přiznal úmrtné manželským dětem zemřelého a nař. rozhodnutím nárok st-lčin zamítl s odůvodněním, že úmrtné dle § 65 služ. pragm. náleží především manželským potomkům, kteří byli pod péčí zemřelého úředníka.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nss neshledal důvodnou.

§ 65 služ. pragm. pro státní úředníky přiznává úmrtné vdově (odst. 1). Není-li tu vdovy, náleží dle odst. 2. nerozdílnou rukou především manželským potomkům, kteří byli v péči zemřelého úředníka, a není-li jich, manželským potomkům, kteří z vlastních prostředků hradili pohřební výlohy nebo zemřelého v poslední jeho nemoci před smrtí ošetřovali; ustanovení toto platí obdobně ve prospěch zákonných dědiců po svobodném nebo ovdovělém bezdětném úředníku (odst. 3). Ve všech ostatních případech může úmrtné dle odst. 4. zcela nebo z části přiznáno býti osobám, jež prokázaně hradily výlohy pohřební ze svého nebo nebožtíka v poslední nemoci jeho před smrtí ošetřovaly.

Jak z ustanovení tohoto patrno, rozlišuje zákon několik skupin osob, jimž se vůbec úmrtného může dostat, a stanoví mezi nimi určité pořadí tak, že jsou-li tu oprávněnci skupiny pořadím přednější, vylučují oprávněnce skupiny zadnější.

St-lka — nehledíc k okolnosti jí tvrzené, že byla s nebožtíkem zasnoubena, kterýžto poměr po zákonu nepadá vůbec na váhu — dovolává se toho, že zemřelého ošetřovala a hradila ze svého výlohy jeho nemoci a pohřbu. Opírá tedy svůj nárok o ustanovení odst. 4. § 65 služ. pragm.

Netřeba zabývatí se v daném případě otázkou, zda osoby v tomto odstavci jmenované, tvořící poslední skupinu percipientů, mají vůbec právní nárok na úmrtné. Neboť i kdyby tomu tak bylo, mohly by jej s úspěchem uplatňovati jenom tehdy, když by tu nebylo oprávněnců, kteří náležejíce do některé ze skupin přednějších, se svým nárokem předcházejí a je vylučují.

St-lkou je nepopřeno, že zemřelý František H. má manželské potomky a že pečoval o jich výživu tím, že jim pravidelně zasílal přiměřené peněžité částky. Jsou tedy dány oba skutkové předpoklady nároku dle první věty odst. 2. cit. § 65. Okolnosti st-lkou proti tomu uváděné, že děti zemřelého, jimž úmrtné bylo vyplaceno, jsou plnoleté a o otce se vůbec nestaraly, je irelevantní, ježto zákon v cit. ustanovení žádá toliko, aby děti byly v péči o otce, nikoliv však naopak, aby otec byl v péči dětí, a na jich stáří resp. svéprávnost vůbec váhy neklade.

Je tedy stížnost bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 1865.

Legionáři: K tomu, aby služba politická, propagační atd. byla postavena na roveň legionářské službě ve zbraní, jest nutno, aby výslovným ustanovením kompetentních úřadů zahraničního hnutí za takovou byla prohlášena.

(Nález ze dne 19. ledna 1923 č. 768.)

Věc: Bohumil V. v Opavě (adv. Dr. Jan Jeřábek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany v Praze (štábní kapitán JUC. Václav Mauer) o počítání služby v legiích.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem mno. z 11. května 1921 č. — přiznán st-li charakter legionáře ve smyslu zákona z 24. července 1919 č. 462 Sb. a jako služba v legiích uznána mu služba od 21. srpna 1914, kdy na dobrovolnou přihlášku byl zařazen do České družiny, až do 10. září 1914, kterýmžto dnem na základě lékařské prohlídky rozkazem České družiny č. 27 § 3 jako služby neschopný byl propuštěn. Žádostem jeho, aby mu za službu v legiích uznána byla také další činnost až do konce října 1917, kdy působil na poukaz Českého komitétu v Moskvě jako lesní správce a správce pily na statcích knížete M. pro »Národní obranu«, byla opět zamítnuta, posléze nař. dnes rozhodnutím mno. z 20. července 1922 s odůvodněním, že se dle zákona z 24. července 1919 č. 462 Sb. počítá jenom služba skutečně ztrávená v čsl. zahraničním vojsku dnem nastoupení a ne činnost v službách soukromých. — — —

Ve věci samé nss uvážil:

V žádosti z 12. června 1922, která byla podkladem nař. rozhodnutí, se st-l domáhal, aby mu byla uznána za službu v legiích »doba, kdy pracoval pro národní obranu v Rusku«, uváděje, že na tuto práci byl odeslán r. 1915 jako rekonvalescent Českým moskevským komitétem.

Z dokladů připojených k žádosti patrně, že tím mínil činnost svou jako vedoucí úředník na parní pile a velkostatku knížete M. v Smolenské gubernii, kam byl dle oněch dokladů komandován Českým komitétem v Moskvě dne 1. října 1915 a kde setrval do 1. srpna 1919. Pokud se tedy stížnost domáhá také započtení služby od srpna 1914 — čímž vzhledem k tomu, že doba od 21. srpna 1914 do 10. září 1914 mu byla započtena již výnosem z 11. května 1921, míněna zřejmě jenom další služba od 10. září 1914, dosud nezapočtená, — do 1. října 1915, nelze bráti k ní zřetele, poněvadž započtení této periody v administrativním řízení, jež